

Teine peatükk

„Siin Meredith! Olete ühenduses minu automaatvastajaga, mis tähendab, et ma teen parasjagu midagi vahvat. Jätke sõnum.“

„Meredith, Leigh siin, jälle,“ ütles ta oma kodumaja ees kõnniteel tammudes. Ta oli sinna kõndinud, püüdes selgusele jõuda, mis õigupoolest sel hommikul juhtunud oli. „Anna andeks, et ei saanud su kõnet vastu võtta. Mul oli... ärikohtumine. Palun helista mulle kohe tagasi.“ Ta lõpetas kõne ja astus majja ning sõitis liftiga kaheksandale korrusele, koju.

Tuppa astudes heitis Leigh kingad jalast ja viskas kontsakingad ja õlakoti esikumatile ühes arvutikutiga, mis oli hakanud talle tunduma nagu rihmaga kivimürakas. Ta asetask telefoni väiksele kohvilauale, millel seisis eredavärviline keraamiline kauss, mille memm oli ühe komplekti osana valmistanud, viimased kodukaunistusajakirjad ja romaan, mida ta oli tahtnud alustada, kuid mille jaoks ta polnud veel vaba hetke leidnud, ning vajus diivanile, püüdes hoiduda end haletsemast.

Tema telefon andis piiksatuses märku sõnumist ja Leigh ajas end uuesti sirgu. Ta haaras telefoni ja silmitses ekraani: *Kas said Meredithi kätte? Mul ei õnnestu ikka veel teda tabada.*

See oli ema.

Ei veel, vastas ta.

Ekraanile ilmus uus sõnum: *Püüa veel. Ta peab olema majakeses, et seda kuulda.*

Leigh vastas: *Sa ju tead, et püüan.*

See, et ema oli otsustanud valida kohtumispaigaks järvemaja, oli huvitav. Kuidas oli memme maja seotud sellega, mida ema neile öelda tahtis? Sinna tagasi minna oleks juba iseenesest suur katsumus ka selle salapärase sõnumita, mis emal neile öelda oli.

Leigh' ilusaimad mälestused järvemajast jäid aega, kui nad Meredithiga olid olnud väikesed tüdrukud. Järve ääres asuv maja oli kuulunud nende perekonda sellest ajast saati, kui vanavanemad olid selle oma kuuekümnendail aastail ostanud. Pärast vanaisa surma oli seal elanud vaid memm ning üksildase inimesena oli ta tundnud rõõmu sellest, et sai igal koolivaheajal lapselapsi näha.

Leigh oli veetnud pikad suved, joostes paljajalu vanadel radadel, millest tema lemmik oli Willow Swamp Loopi matkarada. Neil lapsepõlveaastatel olid nad Meredithiga kaldal võidu jooksnud ja ta oli pidanud rabasse viival laudteel alati hingetõmbepausiks peatuma. Niiske Tennessee suve õhk oli nii raske, et tema kuumavale nahale tekkisid veepiisad ning tema blondid juuksed said läbimärjaks ning õe lokid tõmbusid metsikuteks krussideks. Nad olid jooksnud terve tee tagasi koju ja hüpanud järve, mille jahe vesi oli suvekuumuse eest sedamaid leevendust pakkunud.

Pärast õhtusööki, kui tema nahk oli veel päikese käes veedetud päevast roosa ja soe ning Meredith punus kusagil sõbrapaelu või joonistas ühte oma miljonist märkmikust, istus Leigh majatagusel kinnisel verandal, mis ulatus ühest maja otsast teise, ning vaatas memmega linde ja otsis need üles lindude välimäärast, mida nad majas hoidsid. Järve ääres oli nii palju linde, et ta oleks võinud neid tundide kaupa uurida vana binokliga, mis oli vedelnud lauasatilis nii kaua, kui ta mäletas.

Leigh otsis välja Meredithi numbri ja helistas, kuid taas vastas õe automaatvastaja. „Meredith, kui sa mu kõnele ei vasta, siis ma räägin su automaatvastaja mälu täis.“ Ta lõpetas kõne.

Leigh laskis telefonil diivanipadjale kukkuda ning tundis sisismas, et on valmis majakesse tagasi pöörduma. Æg oli küps. Leigh teadis, et järvemajata elada oli sama raske kui seista tagasi minnes

minevikuga silmitsi. Ta ei teadnud, mis tunne on majas ringi kõndida, ilma et memm talle käsi põlle sisse pühkides vastu tatsaks ja ulataks talle klaasitäie värsket limonaadi ja oma aia tomatitest valmistatud tomatisaia. Majas pole enam memme naeratust ja enam kunagi ei tee memm kõike oma leebel moel heaks.

Leigh nõjatus diivani seljatoele, kuid tundis end rahutuna. Põhjus võis olla kohvis, aga ka ärevuses, mille oli endas hommikul tööks valmistudes üles kütnud. Kui Leigh seal niimoodi lebas ja ootas, et õde talle tagasi helistaks, mõtles ta haavunult sellele, kuidas tema ja Meredithi suhted olid aja jooksul sassi läinud, ning see pani tal pea valutama. Ta peaks saama oma õega rääkida, kui tal seda vaja on. Leigh oli näinud terve elu vaeva selle nimel, et teda saadaks kõigis tegemistes edu. Aga enda ja õe suhteid ei suutnud ta pingutustele vaatamata parandada.

Leigh sulges silmad, et neid puhata, ja lootis, et meeleskohtades tuikav valu annab järele, ning vajus viimaks unne. Ses poolunes viibis ta jälle majakeses, memme ateljees, maja külje peal asuvas väikses toas, mille suured aknad lasksid sisse palju valgust ja kust avanes vaade metsale. Iga seina ääres seisid molbertid suurte lõuenditega, millele olid õlivärvidega maalitud järve või memme Euroopa lemmiklinnade vaated.

„Kunsti on kõigis,“ ütles memm Leigh’le, kuid see oli jäänud tema jaoks siiski segaseks. Leigh’ silmis oli maalimine justkui mingi arusaamatu kood, mida tal ei õnnestunud murda. Tol päeval olid nad kahekesi. Meredith oli läinud sõpru otsima, kuid Leigh oli jäänud majakesse, just nagu alati. „Mõni inimene peab seda endas lihtsalt sügavamalt otsima.“

„Ma ei usu seda,“ vastas Leigh. „Ma ei oska joonistada isegi normaalset kriipsujukut.“

Memm muheles elutargalt, pani pintsli käest, pühkis käed suure kõhu ümber seotud purjeriidest põlle, mille ees oli tasku, ning avas

ühe akna, nii et krunnist lahti pääsenud juuksesalgud järvelt puhuvas tuules lendlesid. „Pane silmad kinni,“ ütles ta.

Leigh seisis keset tuba ja kuuletus.

„Mis on siin muutunud pärast seda, kui ma akna lahti tegin?“

Leigh hingas kinnisilmi sisse metsa lõhna. „Ma tunnen puude lõhna,“ ütles ta.

„Mida veel?“ küsis vanaema, hääles selge heameel.

„Tsikaadid.“ Nende vali, elektriline särin kajab tema kõrvus. „Ja tuul.“ Ta avas silmad ja nägi, et memmel oli suu kõrvuni.

„See ongi kunst, kallis. Märgata, mis on su ümber, ja seda väljendada. See, kuidas sina seda oma ainulaadsel moel elus väljendad, ongi sinu anne, sinu kunst...“

Kui telefon helises, polnud Leigh kindel, kas möödunud oli kümme minutit või hoopis tund. Ta keeras end diivanil ning langetas jalad kolksatusega põrandale, püüdes vastata telefonile kohe, kui Meredithi nimi fookusse ilmus.

„Halloo?“ vastas ta silmi hõõrudes.

„Hei.“ Meredithi hääl kandus läbi telefoni rahuliku ja häirimatuna, justkui oleksid nad vestelnud alles nädal tagasi ning vahepeal polekski olnud neid kahte aastat, kui nad teineteisega viimati rääkisid.

Leigh hingas sügavalt sisse, et end rahustada. „Kas sa saad tulla järvemajakesse?“

„Miks? Kas juhtus midagi?“

Kui ema oli öelnud, et sõidab Leigh' Spring Hilli lapsepõlvkodust memme majakesse ja palunud Leigh'l samuti tulla, oli Leigh selle sedamaid kalendrisse üles märkinud ja lubanud kohal olla. Kas Meredithil oli tulekuks tõesti vaja põhjust?

„Emal on meile öelda midagi tähtsat ja ta tahab teha seda silmast silma.“

Teisel pool jäi hetkeks vaikseks ja just siis, kui Leigh hakkas õe peale ärrituma, küsis Meredith viimaks: „Millal ta seal kohtuda tahab?“

„Ma pidin pisut oma graafikut ümber tegema, aga kui tööga valmis saan, plaanin lahkuda homme keskpäeval ja jääda nädalaks või nii, olenevalt sellest, mida emal öelda on.“

„Kas tahad, et tuleksin järgmisel nädalal?“ küsis Meredith toonil, nagu oleks see palve täiesti ennekuulmatu.

Leigh pööratas silmi ja tõmbas kopsud õhku täis, et oma niigi pingul närve rahustada. Kui Leigh saab end nii lühikese ette teatamise peale tööst vabaks võtta firmas nagu McGregor, tõstes ümber kliente ja kohtumisi, pressides neid lõunapauside vahele ja tulla veel nädalaid varem tööle, leiab tema rändajast õde kindlasti kellegi enda asemele tänavaäärsesse ehteletti või mida iganes ta neil päevil üldse tegi.

„Jah, järgmisel nädalal,“ vastas ta, püüdes jääda rahulikuks.

Taas vaikus.

Leigh telefonis piiksus veel üks kõne ja ta võttis telefoni kõrva äärest, et näha helistaja nime: Phillip Russo. Ta pidi sellele vastama, kuid ei kavatsenud mingil juhul Meredithiga kõnet lõpetada enne, kui on saanud vastuse.

Ta näpistas ninajuurt, kui peavalu hakkas endast taas märku andma. „Kas tuled?“

„Ju vist.“

Leigh mõtles pingele, mis võtab majakeses maad, kui nad peavad kolmekesi ühe katuse all viibima, ning tema ölad tõmbusid krampi. „Aitäh,“ vastas ta, püüdes olla suuremeelne. „Mis päeval sa plaanid sinna jõuda?“

„Ma ei oska öelda. Pean mõned lahtised otsad kokku sõlmima.“

„Eks anna siis meist emmale-kummale teada.“

„Okei. Kuule, ma pean minema.“

„Jah, mina ka.“ Leigh magas ju diivanil, kuigi pidanuks olema tööl, ja ülemus oli talle helistanud ning polnud teda kätte saanud.

„Nägudeni,“ ütles Meredith.

Leigh lõpetas kõne ja otsis kohe välja Phillipi numbri. Ta oli kindlasti asjadest valesti aru saanud ja Phillip oli kahtlemata helistanud, palumaks isiklikult vabandust, et oli kohtumise aega nihutanud. Leigh kavatses Phillipile kinnitada, et too võib talle alati töövälisel ajal helistada ja Leigh tuleb rõõmuga varem tööle või jääb hiljemaks, mida iganes neil vaja on. Pole vaja paluda kedagi teist. Näiteks Rebeccat. Leigh ajab asjad joonde, olgu kellaaeg missugune tahes.

Mees vastas esimese kutsumise peale ja Leigh tundis sedamaid kergendust. Oli aeg see väike arusaamatus ära lahendada.

„Leigh,“ ütles Phillip otse.

„Hei, Phillip,“ vastas Leigh selga sirgu ajades, justkui viibinuks nad ühes toas.

„Anna andeks...“ alustas mees.

Naeratus levis üle Leigh' näo ja ta avas suu, kinnitamaks Phillipile, et mehel pole mingit tarvidust vabandust paluda, kuid telefonitorust kostis hoopis teine teema.

„Me tõmbame oma andekaid töötajaid pisut kokku, liigume teises suunas,“ sõnas Phillip. „Rääkisin firma juhtkonnaga ja me korraldame osakonnad ümber. Rebeccast saab meie juhtivkonsultant.“

Leigh' suu vajus ammuli. Kas ta hakkab nüüd tööle Rebecca alluvuses?

Phillip kõhatas. „Me saadame praeguse meeskonna laiali.“

Mida ta sellega mõtles? „Kas ma saan Rebecca alluvuses uue ametikoha?“ küsis Leigh otse, endal sees keeramas.

„Ei... Me koondame su.“

„Mida?“ See sõna kukkus ta huulilt nagu kotitäis raskeid kive. Ta oli tööle asumise hetkest peale andnud McGregor Consultingile endast kõik. Phillip oli öelnud, et ta on „võimekas“.

„Me usume, et Rebeccast saab tõeline tegija. Ta on staar.“

See viimane tabas teda nagu löök kõhtu. Leigh oli alati arvanud, et Phillip Russo on kiitusega kitsi, kuid mis siis, kui mehel polnud jätkunud kiidusõnu lihtsalt *temale*? Leigh hoidis telefoni värisevas käes, suutmata öelda sõnagi. Kogu see aeg oli ta uskunud, et teeb

suurepärasest tööst, samas kui ülemus oli olnud ilmselgelt teist meelt. See pani Leigh' sedamaid kahtlema nii oma võimetes kui ka selles, kas teda tema valitud erialal üldse tarvis on.

„Sa saad koondamistasu,“ jätkas Phillip. „Ja kui sul on küsimusi, siis saada need e-kirjaga otse minule.“

„Selge,“ vastas Leigh vaevu sosistades, tundes end olevat justkui vee all.

Phillip lõpetas kõne ja Leigh istus oma korteri vaikuses, suutmata end liigutada, telefon ikka veel kramplikult käes. Ta ei teadnud, mida teha, kuid tahtis rääkida kellegagi, kes teda mõistab, ning valis värisevi käsi Julie numbri. Telefon kutsus neli korda, enne kui sõbranna vastu võttis ja ta sai ära rääkida, mis oli äsja juhtunud.

„Mul on kahju, Leigh,“ vastas Julie toonil, justkui oleks tal midagi muud käsil. Ta *oli* ju ikkagi tööl.

„Ma ei suuda seda uskuda,“ jätkas Leigh. „Aga ma saan aru, et sul on tegemist. Kas tahad õhtul väikse dringi teha ja sellest siis rääkida?“

„Ma...“ Julie hääl katkes. Kui vaikus oli hakanud Leigh'le juba ebamugavaks muutma, hakkas sõbranna viimaks rääkima. „Anna andeks, Leigh. Ma ei saa.“

„Neljapäeva õhtul? Mis lahti on?“ küsis Leigh, püüdes kõlada nii, nagu polekski ta täieliku närvivapustuse äärel.

„Ma ei tea... mul on natuke kiire.“

Ja just nii oli ka parim sõbranna ta hüljanud. „Okei,“ vastas ta, püüdes nuukseid tagasi hoida. „Näeme siis... kui näeme.“

„Jah.“

Kõne lõppes.

Leigh ootas seda hirmunud hingetõmmet, ootas, et ta ärkaks õhku ahmides sellest kohutavast õudusunenäost, kuid seda ei tulnud.